

РЕШЕНИЕ

№ 4711

гр. София, 05.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 79 състав, в
публично заседание на 02.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Николай Димитров

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **12829** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 13, ал. 6 от Закона за социално подпомагане (ЗСП).
Образувано е по жалба на Л. Е. С. с ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес в [населено място] и съдебен адрес [населено място],[жк], [жилищен адрес] чрез адв. С. П., срещу отказ на директор на Дирекция "Социално подпомагане" – К., обективиран в писмо с изх. № НАР19/Д-КН/2572/29.10.2025г., за освобождаване от заплащане на годишна винетна такса за ползване на платената пътна мрежа по заявление-декларация с вх. № НАР19/Д-КН/2572/23.10.2025г., потвърден с Решение № 10-РД06-0016/11.11.2025г. на директора на Регионална дирекция за социално подпомагане – К..
Жалбоподателят оспорва обективирания в писмо отказ като счита, че същият е незаконосъобразен, издаден при липса на компетентност, при неспазена форма и е постановен при съществени нарушения на административнопроизводствените правила, противоречие с материалните разпоредби и несъответствие с целта на закона. В жалбата се сочи, че не са изжени мотиви за отказът, които да го аргументира по ясен, категоричен и разбираем начин. Акцентира се, че в обжалваното писмо липсват изложени фактически и правни основания за издаването на акта. Възразява се и срещу прилагането на материално правните разпоредби, като се излагат подробни аргументи, за неправилно приложение на закона. Сочи се, че издаденият отказ не съответства на целта на закона. В заключение се прави искане за отмяна на отказа на директора на Регионална дирекция за социално подпомагане – К. да представи безплатен едногодишен винетен стикер, въз основа на подадено заявление-декларация от 21.10.2025г. В съдебно заседание жалбоподателят лично и с процесуален представител адв. П., подържат жалбата,

представят писмени бележки с аргументи по същество и претендират разности по списък. Ответникът по жалбата - директор на Дирекция "Социално подпомагане" – К., подава писмен отговор, с който оспорва жалбата.

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност и съобрази доводите на страните, намира за установено следното:

На 23.10.2025г. жалбоподателят Л. Е. С. е подал заявление-декларация № НАР19/Д-КН/2572 до директора на Дирекция "Социално подпомагане" – К., за освобождаване от заплащане на винетна такса по реда на Наредба № Н-19/02.12.208г. за автомобил с рег. [рег.номер на МПС] – марка „С.“, модел „Б.“, година на производство 2008г., работен обем на двигателя – 1560 куб. см., мощност – 88.5 к.с. Към заявлението са приложени – свидетелство за регистрация част I за автомобила; ЕР № 91000/30.05.2023г. на ТЕЛК към МБАЛ „Д-р Никола Василев“ АД, с което са определени на жалбоподателя 99 % степен на увреждане, срок на решение – пожизнено, както и полица № ВГ/22/125002539826 от 2025г.

На Л. С. не са давани указания за отстраняване на нередовности или представяне на допълнителни документи. Отбелязано е на последната страница на декларацията, че е извършена проверка на ЕР на ТЕЛК, както и че „Автомобила е товарен!“.

С обжалвания акт на директора на Дирекция "Социално подпомагане" – К., обективиран в писмо с изх. № НАР19/Д-КН/2572/29.10.2025г., жалбоподателят е информиран, че тъй като според свидетелството за регистрация на автомобил с ДК [рег.номер на МПС] същият е товарен- не отговаря на условията на чл.1, ал.2 от Наредба № Н-19/02.12.208г. и на чл.10в, ал.1 от Закона за пътищата.

Отказът е обжалван по административен ред пред директора на Регионална дирекция за социално подпомагане – К., като с Решение № 10-РД06-0016/11.11.2025г. е отхвърлил жалбата като неоснователна.

По делото е приета административната преписка и разписка за платена годишна винетка за автомобил с рег. [рег.номер на МПС] , тип: Лек автомобил, Категория: КЗ<= 3.5т., с валидност от 30.10.2024г. до 29.10.2025г., на стойност 87 лева, копие от фискален бон за платена годишна винетка за автомобил с рег. [рег.номер на МПС] , тип: Лек автомобил, Категория: КЗ<= 3.5т., с валидност от 30.10.2025г. до 29.10.2026г., на стойност 97 лева и писмо Национално ТОЛ управление при АПИ.

Административен съд София-град, III отделение, 79 състав, при така установената фактическа обстановка прави следните правни изводи:

Жалбата, по която е образувано настоящето съдебно производство е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от легитимирано лице и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество е основателна.

Производство е свързано с отказ за отпускане на вид социална помощ, а именно- освобождаване от заплащане на винетни такси при ползване на платената пътна мрежа на лица с 50 и над 50 сто намалена работоспособност. В тази връзка, делото се води по реда на чл.145 и сл. от АПК във връзка с чл. 13, ал. 6 от ЗСП.

В настоящия случай, директор на Регионална дирекция за социално подпомагане – К. не е постановил акт по същество, а е потвърдил отказа на Дирекция "Социално подпомагане" – К.. Доколкото чл. 13, ал.6 и ал.7 от ЗСП препраща към правилата на АПК, а от своя страна чл. 98, ал.2, изр.2 от АПК предвижда, че „ако жалбата или протеста са отхвърлени, на оспорване пред съда подлежи първоначалният административен акт“, то и предмет на обжалване в настоящото производство е първоначалният административен акт – отказът на директора на Дирекция

"Социално подпомагане" – К., обективиран в писмо с изх. № НАР19/Д-КН/2572/29.10.2025г.

В чл. 13, ал. 6 от ЗСП е предвидено, че: „Когато директорът на регионалната дирекция "Социално подпомагане" не се е произнесъл по жалбата или я е отхвърлил, заповедта по ал. 2 може да се обжалва пред съответния административен съд по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Решението на административния съд е окончателно“. В ал.3 от същата разпоредба е посочено, че отказът за отпускане на социални помощи задължително се мотивира.

Оспореният отказ е издадена от компетентен орган, съгласно чл. 13, ал. 2 от ЗСП. От компетентен орган е издадено и решението, с което заповедта е потвърдена, съгласно чл. 13, ал. 5 от ЗСП. С оглед изложеното, съдът приема, че не са налице пороци, водещи до нищожност на оспорената заповед, както и на решението, с което същата е потвърдена.

Същевременно обаче, се констатира, че отказът на директор на Дирекция "Социално подпомагане" – К., обективиран в писмо с изх. № НАР19/Д-КН/2572/29.10.2025г. не отговаря на изискванията на чл. 13, ал. 3 от ЗСП, тъй като не е надлежно мотивиран.

Оспореното писмо не отговаря на изискванията за форма на административния акт, тъй като не съдържа фактически и правни основания за издаването му. Наличните фактически констатации са ограничени единствено до това, че съгласно талона за регистрация на автомобила на жалбоподателя е „товарен“, което според настоящия съдебен състав по никакъв начин не изпълнява изискванията на чл. 59, ал.2, т.4 от АПК за мотивираност на акта.

Относно правните основания- органът е посочил, че автомобил с ДК [рег.номер на МПС] е товарен и не отговаря на условията на чл.1, ал.2 от Наредба № Н-19/02.12.208г. и на чл.10в, ал.1 от Закона за пътищата. В чл. 10, ал. 1 от ЗП е посочено, че: „Лице с 50 и над 50 на сто намалена работоспособност или вид и степен на увреждане се освобождава от заплащане на винетна такса за един лек автомобил - негова собственост или съпругеска имуществена общност, с обем на двигателя до 2000 куб. см и мощност до 117,64 kW (160 к.с.), или за електрически автомобили с мощност на мотора до 117,64 kW (160 к.с.) по ред, определен с наредба на министъра на транспорта и съобщенията и министъра на труда и социалната политика.“; в чл.1, ал.2 от Наредба № Н-19/02.12.208г. се сочи, че „Лицата по ал. 1 се освобождават от заплащане на една годишна винетна такса при ползване на платената пътна мрежа за един лек автомобил – тяхна собственост или съпругеска имуществена общност, по реда, определен в глава втора.“. В случаят са налице няколко кумулативни предпоставки за освобождаване от винетна такса, като в оспорения отказ е било прието единствено, че автомобилът е товарен, без да се посочи отговаря ли жалбоподателят на другите условия в посочените разпоредби. Още повече, че в заявлението-декларация Л. С. изрично е отбелязал, че автомобилът е лек. Никъде обаче в обжалваното писмо не са изложени правните основания защо органът е приел, че автомобилът на жалбоподателя не е лек, а товарен и дали това е единственото основание за постановения отказ, предвид наличието на значителен брой кумулативни предпоставки за освобождаване от заплащането на винетна такса.

На следващо място, съобразно разпоредбата на чл. 170, ал. 1 АПК, указана на ответника с определението на съда №41323 от 10.12.2025г., административният орган трябва да установи съществуването на фактическите основания, посочени в обжалвания административен акт, и изпълнението на законовите изисквания при издаването му. Цитираната разпоредба ограничава съдебното установяване на материалноправните факти само до онези обстоятелства, които са обективирани като фактическото основание на оспорения административен акт. Всички останали обстоятелства, дори да са от значение за разрешаването на правния спор, не могат да се релевират в съдебния процес. Това представлява процесуална тежест, т.е. санкция, насочена към административния орган, по причина, че последният не е изпълнил своето задължение да мотивира издадения от него административен акт.

Вярно е, че мотивите на административния акт могат да се съдържат не само в самия него. Съдебната практика е утвърдила разбирането, че мотивите към административния акт или към резолюцията за отказ за издаване на административен акт могат да бъдат изложени и отделно от самия акт най-късно до изпращането на жалбата срещу акта на по-горния административен орган в съобщението до страните, в съпроводителното писмо или в друг документ към изпратената преписка, ако изхождат от същия административен орган, който е издал акта". Следователно не е достатъчно в преписката да съществуват документи, които биха могли да послужат като мотиви на административния акт. Необходимо е тези документи да изхождат от органа, издал акта, и да са част от преписката, т.е. да са съставени преди издаването на административния акт или най-късно до изпращането на жалбата срещу акта, в съпроводителното писмо.

Съдебната практика приема също, че мотивите на административния акт могат да се попълнят и посредством документите, към които актът изрично препраща. Подобно препращане (позоваване), чрез което да се допълни гореописаната непълнота във фактическото основание на административния акт, в случая не е налице.

Не могат да се приемат за мотиви към отказа изложените аргументи от директора на Регионална дирекция за социално подпомагане – К. в Решение № 10-РД06-0016/11.11.2025г., доколкото както беше посочено по-горе, мотивите към акта могат да се изложат най-късно до изпращането на жалбата срещу акта на по-горния административен орган. Още повече, че съдът в случая проверява именно отказът на директор на Дирекция "Социално подпомагане" – К., обективиран в писмо с изх. № НАР19/Д-КН/2572/29.10.2025г., а не издадения от по-горестоящия административен орган акт, както определя разпоредбата на чл. 98, ал.2, изр.2 от АПК.

Гореизложените съображения налагат извода, че оспореният административен акт не съответства на изискванията на процесуалния закон, тъй като е налице порок по смисъла на [чл. 146, т. 2 АПК](#). Поради тази причина актът подлежи на отмяна, като преписката следва да бъде върната за ново произнасяне от страна на административния орган, без съдът да проверява основанията за оспорване по чл. 146, ал.1, т. 4 и т. 5 от АПК.

При този изход на делото, на основание чл.143, ал.1 АПК, право на разноски има жалбоподателят. Претендира се сумата от 500 евро – адвокатско възнаграждение. Ответникът не е направил възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение, поради което съдът няма основание да го ревизира, ето защо претенцията следва да се уважи в пълен размер.

Воден от горното, Административен съд София град, 27 състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата на Л. Е. С. с ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес в [населено място] и съдебен адрес [населено място],[жк], [жилищен адрес] отказ на директор на Дирекция "Социално подпомагане" – К., обективиран в писмо с изх. № НАР19/Д-КН/2572/29.10.2025г., за освобождаване от заплащане на годишна винетна такса за ползване на платената пътна мрежа по заявление-декларация с вх. № НАР19/Д-КН/2572/23.10.2025г., потвърден с Решение № 10-РД06-0016/11.11.2025г. на директора на Регионална дирекция за социално подпомагане – К..

ВРЪЩА преписката на административния орган за ново произнасяне, съгласно указанията, дадени в мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА Агенция за социално подпомагане, да заплати на Л. Е. С. с ЕГН [ЕГН], на основание чл.143, ал.1 АПК, сумата 500 евро – съдебни разноски.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 13, ал. 6 от ЗСП.

